

Projekt Emil

Projekt **Emil** vznikl v roce 2003 a po úspěšném startu se o šest let později stal oficiálně nadačním fondem – neziskovou organizací, která pomáhá postiženým dětem a mladým lidem sportovat.

Základním posláním Nadačního fondu Emil je být symbolem účinné pomoci, pomáhat prostřednictvím sportu překonávat vlastní bariéry, nacházet nové přátele a objevovat ten „svůj“ smysl života.

Tuto pomoc fond realizuje především formou přímých finančních příspěvků. Podpořil už více než 8 tisíc individuálních sportovců i sportovních týmů a pomohl tak zkvalitnit konkrétní mladé životy.

V komunitě lidí s postižením je známý především díky úspěšnému projektu Evropských her handicapované mládeže Emil Open, které se konají od roku 2009. Do letošního ročníku se zapojilo 403 mladých lidí z 16 zemí Evropy.

Více informací najdete na: <https://www.emilnadace.cz>.



Nakladatelství Cattacan

Nakladatelství Cattacan je malé nakladatelství, které vzniklo v roce 2016 z chuti vydávat sice málo, ale jen hezké knížky. Je otevřené všem žánrům a oblastem literatury. Všechny důležité údaje a spoustu zajímavých informací o činnosti Cattacanu najdete na jejich facebookových stránkách: <https://www.facebook.com/nakladatelstvicattacan>.



Literární dílna

Ivan Jergl: To by se vozíčkáři stávat nemělo

Každé roční období má své nenapodobitelné kouzlo. Zvláště podzim se závěsemi různobarevného listí, které voní jako nejvzácnější směs světových tabáků, šustí pod nohama i koly invakáry jako tajemný šepot plný stesku po létu a slunci. Šepot plný šifrovaných nadějí na nové jaro. Podzimní vítr prorazivší ranní mlhou žene listí rozmarně hned na jednu, hned na druhou stranu chodníku, roztáčí je do víru a kupí na hromádky místo nepřítomných metařů městských komunikací.

Vypadl jsem z bezbariérového busu na královopolském nádraží a brodě se s gustem šepotající spoustou, mířil jsem ke staré budově akciovky živitelky. V kanceláři se přes končící listopad jako vždy šetrně netopilo, co by se pro blaho akcionářů neudělalo, že, ale panovalo zde neznámé aroma. Něco jako mezi vrcholně zralými jahodami, které je třeba vysypat do odpadků, zatuchlinou ze stěn a krabicí morálně degenerovaných tvarůžků.

Větřil jsem jak pes specializovaný na drogy. Zajel jsem do předsíně, nenápadně při tom pootočil knoflíkem termostatu ústředního topení na vyšší teplotu, nakoukl do kabiny WC, kam nemůžu (ale mám ve dvoře svůj bezbariérák), a zavětřil jsem u otevřených dveří sousední kanceláře. Ten nechutný mix pachů mě neodbytně provázel jako stín.

Sklonil jsem zamyšleně hlavu... a zůstal v šoku. Na levém předním bezdušovém kole lpěly jako slimáci zbytky grandiózního hnědého lejna neznámého původu. Okamžitě kontroluju nohavici, díky bohu unikla, zachovala si zdravý odstup. To listí! Ty nezametené vzkazy podzimu! Ta zákeřná poezie maskující podlý čin neznámého psa s lhostejným páníčkem či snad zoufalého člověka v tísní?

Uvědomím si, jak jsem svým pátráním ozdoby kola rozvandroval po celém oddělení! Svrchovaná trapnost, tvé jméno je nepozornost a nepředvídavost. Ode dneška jezdim jen po vozovce!

Vyliju své srdce kolegyni.

„Ber to statečně,“ řekne, „tohle voňavé hnědé mazivo nosí štěstí! Kdo do něho vstoupí, neprohloupí. Hned si znovu požádej o zvýšení platu, tentokrát určitě uspěješ!“

I když jsem měl na psacím stole těžkou litinovou děrovačku dokladů, vzhledem ke svému postižení a dobrému vychování vrhl jsem po ni jen těžce nevraživý pohled. To stačilo, aby se sama nabídl, že skočí do dílny pro záchranu.

„Ale co ty stopy na koberci?“ zoufal jsem. „Bude to tady cítit až do bůhví kdy...“

Utěšila mě, že zatuchlina vlhkých zdí to zčásti přebije a jediný koberec vytáhne jako terč před hadici údržbáře pana Hudka. Stejně tak dopadla i moje kola. Po sprše na továrním dvoře byla v mžiku jako nová a bez zápachu.

Rada na konec? Nikdy se zasněně nebrouzdejte podzimním voňavým listím na neuklizených chodnicích. Vonět podzimem nebudete. Nebo – jak by asi řekla Halina Pawlovská: Kdo se kochá poezií, tomu často kola myjí.

